

De kraamhulp

Van Esther Verhoef verscheen bij uitgeverij Anthos

Rendez-vous

Winnaar Zilveren Vingerafdruk 2006
Genomineerd voor de NS Publieksprijs 2006

Wonen op vakantie

Close-up

Winnaar Zilveren Vingerafdruk 2007
Beste Vrouwenthriller Aller Tijden bij vrouwenthrillers.nl
Genomineerd voor de Gouden Strop 2007
Genomineerd voor de NS Publieksprijs 2007

Alles te verliezen

Genomineerd voor de NS Publieksprijs 2009
Genomineerd voor de Zilveren Vingerafdruk 2009

Erken mij

In samenwerking met de Stichting CPNB ter ere van
Juni – Maand van het Spannende Boek 2009

Déjà vu

Genomineerd voor de Zilveren Vingerafdruk 2010
Genomineerd voor de Diamanten Kogel 2011
Winnaar NS Publieksprijs 2011

Is uw man al af?

Nouveau riche & andere spannende verhalen

Tegenlicht

Genomineerd voor de NS Publieksprijs 2012

Onder de naam Escobar verscheen

Onrust

Deel 1 in de Sil Maier-trilogie
Genomineerd voor de Gouden Strop 2004

Onder druk

Deel 2 in de Sil Maier-trilogie
Winnaar Diamanten Kogel 2005
Genomineerd voor de Gouden Strop 2005

Ongenade

Deel 3 in de Sil Maier-trilogie
Genomineerd voor de Diamanten Kogel 2008

Chaos

Genomineerd voor de Diamanten Kogel 2007

Overkill

Genomineerd voor de Crimezone Thriller Awards 2013
Genomineerd voor de Diamanten Kogel 2013

Esther Verhoef

De kraamhulp

Anthos|Amsterdam



ISBN 978 90 414 2580 5 (gebonden)

ISBN 978 90 414 2369 6 (paperback)

© 2014 Esther Verhoef

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © inhiu all rights reserved / Flickr / Getty Images

Illustratie binnenwerk © dutch iconaA / iStock /

Thinkstock by Getty Images

Foto auteur © Liselore Chevalier

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

De eerste dag

DINSDAG

‘Dus hier woon je.’

Miriam fluisterde het zachtjes voor zich uit. Haar vingers omklemden het stuur van haar Peugeot. Ze waren een beetje vochtig geworden en tot haar ergernis merkte ze dat ze sneller was gaan ademen. Tijdens het werk overkwam dit haar zelden. Wat er ook gebeurde en hoe bedreigend een situatie soms ook was, ze liet zich niet meeslepen, bleef koel en professioneel. Ze wist dat ze altijd kon terugvallen op haar opleiding, ervaring en collega's.

Maar nu was ze niet aan het werk.

Ze deed dit alleen.

Ze boog naar voren en keek omhoog langs de strakke gevel van de woontoren. Het glas glinsterde in de herfstzon. Het gebouw zag er ongenaakbaar uit. Alsof hier mensen woonden die zich ver verheven voelden boven de rest van de wereld. In letterlijke zin waren ze dat ook. Het uitzicht daarboven moest wel adembenemend zijn. Je zou heel Rotterdam moeten kunnen overzien, de havens en de Maas.

Hoeveel verdiepingen had dit gebouw eigenlijk? Miriam begon te tellen. Ze moest ermee stoppen toen ze bij vijftwintig was aanbeland.

Achter haar werd driftig geclaxonneerd. Via de binnenspiegel keek ze in het verhitte gezicht van de chauffeur. Hij

hief zijn handen, gebaarde naar haar. Miriam onderdrukte de impuls om uit te stappen, hem haar politielegitimatie te laten zien en naar zijn papieren te vragen. Die man had gewoon gelijk, ze hield het verkeer op.

Ze zette de Peugeot in de eerste versnelling.

Haar halsslagader klopte in haar keel toen ze de smalle weg uitreed.



Hennequin reed de Baljuwstraat in. Langs de trottoirs stonden sprieterige boompjes, met palen ernaast die het jonge groen stevigheid moesten geven. Alle huizen zagen er hetzelfde uit. Kubistische, halfvrijstaande blokken met gedeelde opritten en muren van donker gevlamde bakstenen. Het glas in de grote ramen had een blauwige gloed, zodat je niet zo makkelijk naar binnen kon kijken.

Nummer 66 lag halverwege de straat. In het grind in de voortuin stond een uit triplex gefiguurzaagde ooievaar en voor het grote raam in de woonkamer hing een slinger: HOERA, EEN DOCHTER!

Het kindje was vannacht in het ziekenhuis geboren. De bevalling was allesbehalve soepel verlopen, dus hadden moeder en kind pas vanochtend naar huis gemogen.

Hennequin parkeerde haar auto langs het trottoir. Ze nam haar koffer van de achterbank en liep onder de carport door naar de voordeur. Er stond een glanzende Audi. Ze wierp er een snelle blik in: een donker, schoon en strak interieur. Er slingerde niets in rond. De auto zag eruit alsof hij zojuist uit de showroom was gereden. Onder de kentekenplaat stond in kleine, gele letters de naam van de leasemaatschappij.

Ze belde aan en bekeek het slot van de voordeur. Het zag

er niet al te ingewikkeld uit, maar het was wellicht handiger als ze gewoon een sleutel had. Waarschijnlijk zou de familie daar niet heel moeilijk over doen. Mensen die pas hun eerste kindje hadden gekregen waren emotioneel, altijd een beetje uit balans. Hun hele leven stond op z'n kop door de komst van een nieuw mensje. De kraamverzorgster was hun vertrouwenspersoon: een baken van rust en kennis in een nieuwe, onzekere situatie. Dus namen mensen haar al snel in vertrouwen. Aambeien, vaginale hechtingen, familievetes en andere gevoeligheden werden vrijelijk besproken met de kraamverzorgster. Iemand die ze helemaal niet kenden.

Dora had Hennequin pasgeleden verteld wat zij zo leuk had gevonden aan het vak, voor ze dit particuliere kraambureau was opgestart en alleen nog maar delegerde vanuit haar tot kantoortje omgebouwde garage. Ze had gezegd: je treft gezinnen op de mooiste, intiemste momenten in hun leven. Het is zulk *menselijk* werk, zo dankbaar.

Hennequin zag het anders: de kraamverzorgster trof mensen op de kwetsbaarste momenten in hun leven, momenten waarop ze het minst op hun hoede waren.



Didi Vos lag in het hoge bed in de logeerkamer. Ze kon zich amper bewegen. Dat was in de maanden voor de bevalling ook al zo geweest, maar niet zo erg als nu. Ze had zich schuifelend kunnen voortbewegen, voetje voor voetje, steeds steun zoekend bij een muur of meubel. Vaak lukte dat achterwaarts beter dan vooruit. Ze kon ook alleen maar rechte bewegingen maken, draaien ging niet. In en uit bed stappen was een crime. Ze moest nadenken bij elke stap.

'Bekkeninstabiliteit' was het oordeel van de verloskundige en later ook dat van de gynaecoloog geweest. Er was een

fysiotherapeut bij gehaald, maar zijn oefeningen hadden weinig geholpen. Of eigenlijk helemaal niet. Didi's bekkenbeenderen waren onder invloed van zwangerschapshormonen week geworden. Vervolgens waren ze door de massa en het gewicht van de baby ten opzichte van elkaar verschoven. Elke beweging deed verschrikkelijk veel zeer. Van het kleinste drukverschil brak het zweet haar uit. Tillen ging al helemaal niet. Toen ze had geprobeerd om een kratje bier weg te zetten dat Oscar op het aanrecht had laten staan, was ze ter plekke door haar benen gezakt. Het had haar vele pijnlijke minuten gekost voor ze zich aan het aanrecht had kunnen optrekken en weer op haar voeten stond, tussen het knarsende glas van de kapotte bierflesjes.

'Het gaat vanzelf over, ná de bevalling,' had de fysiotherapeut gezegd.

Maar daar leek het nu nog niet op.

Misschien ging het wel nooit meer over.

Didi was bevallen met een ruggenprik: er was een buisje in haar ruggengraat aangebracht waar de verdovingsvloeistof doorheen werd gespoten. Het spul had de pijnprikkels in haar onderlichaam lamgelegd. De weeën die na de verdoving waren gekomen, had ze niet meer gevoeld. Ze had alleen haar buik zien samentrekken. Heel raar, alsof ze keek naar het lichaam van iemand anders. Toen ze uiteindelijk moest gaan persen, lukte dat niet. Ze kon haar spieren niet aansturen. Ze voelde helemaal niets daar beneden, alles was dood en doof. De gynaecoloog had de dosis pijnstilling verminderd, tot de scherpe pijn er weer doorheen kwam snijden. Het was alsof lange klauwen daarbinnen haar ingewanden en vliezen uit elkaar trokken.

Vannacht had Didi aan den lijve ervaren waar de uitdrukking 'helse pijnen' vandaan kwam. Haar oranjerode haar

was nat geweest van het zweet, haar bleke gezicht was dieprood gekleurd. Bij de eerste perswee was ontlasting meegekomen. Niemand had er iets van gezegd, maar ze had het geroken. Daarna had ze gezien dat een verpleegster het plastic onder haar billen schoonveegde. Van de knip had Didi niets gevoeld. Gehoord had ze die wel. Het was hetzelfde geluid als wanneer iemand met een schaar een kartonnen verpakking doorknipt.

Oscar had aan het voeteneind gestaan, schuin achter de gynaecoloog. Ze zou nooit meer het afgrijzen op zijn gezicht vergeten. En de manier waarop hij daarna zijn hoofd afwendde.



‘Ik ben Oscar, kom binnen. Fijn dat je er bent.’ De man trok de deur verder voor haar open.

Ze gaf hem een hand. ‘Hennequin Smith.’

Oscar keek haar verrast aan. ‘Hennequin? Da’s een aparte naam.’

‘Met dank aan mijn ouders.’ Ze nam de vader van het gezin in zich op. Hij zag er niet slecht uit. Vermoeid, verward, maar dat was niet ongewoon voor een man die net vader was geworden. Als ze voorbij zijn bloeddorlopen ogen en zijn wallen keek, kon hij er zelfs goed mee door. Dertiger, net als zichzelf. Redelijk lang, sportief, alles in proportie, goed gekleed – een tikje glad zelfs, type salesmanager. Paste perfect bij zijn auto.

Ze hing haar jas aan de kapstok en liep door naar de woonkamer. Die was ruim en modern. Alles was uitgevoerd in wit, bruin of beige: de familie Stevens-Vos kleurde met hun interieurkeuzes braaf binnen de lijntjes die de woonboulevard voor hen had uitgestippeld. De buitenboel

vormde een uitzondering. Door de schuifpui keek Hennequin de achtertuin in, die met een simpele houten schutting was afgezet. Het deed wat onaf aan: gras en een paar miezerige struikjes. Tegen de schuttingplanken was een hok van twee etages gebouwd. Er stond in sierlijke letters JIP & JANNEKE op het hout geschilderd. Achter het gaas hopten twee hangoorkonijnen heen en weer.

Wat moesten volwassen mensen met zulke beesten?

‘Eh? Mijn vrouw ligt boven,’ hoorde ze Oscar zeggen.

Hennequin volgde hem de hardhouten trap op. De voetstappen klonken een beetje hol. Oscar ging haar voor een kleine kamer in, die eruitzag als een logeerkamer die weinig of nooit was gebruikt. Een wit bureautje, laminaat op de vloer. Voor het raam stond een eenpersoonsbed op klossen, erboven hing een triangelvormige papegaai. In bed lag een witte gedaante met oranje peentjeshaar. Bleekjes en rillerig, als een patiënte die was opgegeven en van wie de laatste levensweken hadden ingezet.

Dat beeld kon weleens kloppen, wist Hennequin.

Met een brede glimlach liep ze op Didi af.



Didi mocht de nieuwe kraamverzorgster meteen. Een beetje Gooische-vrouwen-type, maar met een lieve oogopslag. Haar geblondeerde haar was in een nonchalante knot achter op haar hoofd weggestopt. Ze droeg een wit verpleegstersuniform en haar lange benen staken in een paar witte sneakers.

‘Mijn naam is Hennequin Smith.’ Ze keek Didi medelevend aan met haar opvallend groene ogen en gaf haar een hand. ‘Ik vind het heel vervelend dat er nog niemand was toen jullie vanochtend thuiskwamen.’

‘Je bent er nu toch?’ zei Oscar.

Hennequin knikte. ‘Maar dan nog. Je ziet liever dat alles gaat zoals het was afgesproken in deze spannende dagen.’

‘Dora zei dat Jantine verhinderd was. Is ze ziek?’

‘Was dat maar waar.’ Hennequin ging op de rand van het bed zitten. Het matras zakte in door het gewicht.

Een gemene pijnscheut trok vanuit Didi’s bekken door haar hele lijf heen. Ze verbeet zich, perste haar lippen op elkaar.

Niet flauw doen.

Hennequin trok een ernstig gezicht. ‘Jantine heeft een ongeluk gehad. Ze is vanochtend vroeg van de trap gevallen.’

Didi trok haar wenkbrauwen op. ‘Gevallen? Jee. Hoe is het—’

‘Prima. Het had erger kunnen aflopen, maar ze heeft wel haar stuitje gebroken.’ Hennequin keek Oscar vluchtig aan en richtte haar blik daarna weer op Didi. ‘In huis gebeuren de meeste ongelukken.’

‘Ja, dat zeggen ze, hè?’

Didi voelde zich ineens vermoeid. Vannacht had ze amper geslapen in dat ziekenhuisbed. Ze had zich leeg en alleen gevoeld zonder het geruststellende gewurm van de baby in haar buik, waaraan ze in de afgelopen maanden zo gewend was geraakt. Als ze nu haar handen op haar buik legde, voelde ze achter die opgerekte huid en spieren alleen maar een weke holte. Ze had ook niet naar haar baby toe gekund. Die was aan de andere kant van de gang gelegd, op een zaaltje tussen andere pasgeboren baby’s, waar het verplegend personeel haar beter in de gaten kon houden. Indy was met de vacuümpomp geboren. Daardoor was haar schedeltje puntig vervormd en was de huid kapot op de plaats waar de pomp druk had uitgeoefend.

Hoorde ze de baby nu weer huilen? Indy had zo'n klein stemmetje. Ze klonk net als een jong geitje.

Hennequin stond op. Het matras trok weer recht en die beweging veroorzaakte opnieuw een pijnscheut.

Didi nam zich voor de kraamverzorgster – *Annelien?* – morgen te vragen om niet meer op het bed te gaan zitten. Ze wilde het niet meteen nu doen, niet al op de eerste dag, waardoor ze op deze mooie, verzorgde vrouw zou overkomen als een tobberige zeurpiet. Maar zo voelde ze zich wel. Tobberig. Leeg. Moe.

Doodmoe.

Ze keek toe hoe Hennequin haar koffer op het bureautje zette en die openmaakte.

‘Waar is jullie kindje?’ vroeg Hennequin.

‘Hiernaast,’ antwoordde Oscar.

‘Laten we dan eerst maar eens naar haar gaan kijken.’ Hennequin glimlachte terwijl ze een kleiner tasje en een mapje uit de koffer haalde. ‘Ik ben dol op baby’s.’

